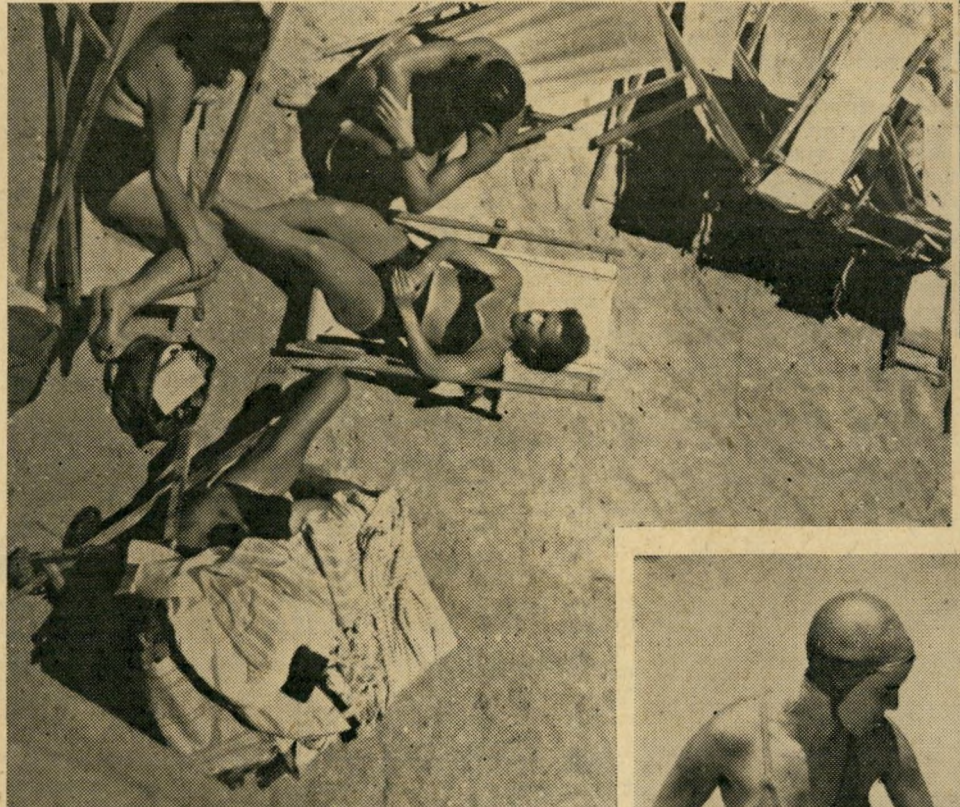

שתי נערות עצמאיות: יש חוף אחד בארץ בו מתקבצות אלה שיש להן מה להראות: חוף הרצליה. בשבתות, נוהרות לשם מאות משפחות במכוניות פרטיות או במוניות להתרחץ בים, לשחק על החוף הרחב, לשתות משהו קר על מרפסת מלון השרון... ולהתלחש על הנשים. אך לשם מה להרחיק נסוע כאשר חוף ת"א פתוח ושוב? מלבד זה אין ההתחרות בבגדי ים בחוף תל-אביב גדולה ולכן דרישה התאמצות קטנה בלבד כדי למשוך קהל סקרנים העומד על המעקה ומסתכל בהנאה. ולא רק שאפשר להשתרע על החול המזוהב ועל כןרסות נוחות, להשתזף בשמש, אלא אפשר גם להתרחץ עתה. וכשקהל של עשרות, המתחלף כל רגע, עוקב אחרי כל תנועה, מתווספת להנאת הים הרגשה נעימה כאילו נמצאים על במה. השתיים, המשמנות את גופן כדי להשתזף היטב, מסרבות לקבל את ההצעות האדיבות הבאות מכיוון המעקה: "אולי אפשר לעזור?"

בני תל-אביב את שהרבו לטייל ה"בלאש" שאין לזד סקרנים. אז זה, בכל זאת, קרובה ומושכת.

חוסר סבלנות: שלוש התלמידות לא יכלו לחכות עד גמר הלימודים: הסתלקו בהפסקה הגדולה מבה"ס ורצו לכמה רגעים לשפת הים הקרובה להתחיל את עונת הרחצה שלהן.

בגיל הנכון: במשך שנה שלמה, עמד חוף ימה של תל-אביב שומם, ומגרה. בני העיר זכרו את הימים הטובים — לפני פלישות החיזקים — וזרים נצלו בשרב ורטנו על בזבוז כזה של מתנות הטבע. עתה שוב מלא החוף קהל רב, ביניהם זרים רבים (מהקורפוט) הדיפלומטי וחברות התעופה). אך על אף האיטור להכניס ילדים מתחת לגיל 9 ילמים, רוחצות האמהות (כולל: זרים) את ילדיהן במים, וההגיון הפשוט שעליו מסתמך כל אדם — ובעיקר עקרות בית — אינו יכול להבין מדוע, אם לבן עשר מותר, יהיה אסור לבן שלוש. ואם רוצים לגדל דור של ימאים, אין טעם לבזבז את הזמן — כדאי להתחיל מוקדם, בגיל הנכון.

הים
נ-אביבה

גד ים מפוצל) זמים, לביום שיעור בשחייה. את המים — והבחור נדיב-הלב — בכעס.